

MADDALENA AI PIEDI DI CRISTO

Výstava kreseb akademického malíře a modřanského farníka Pavla Šlegla probíhá ve lhoteckém kostele od 5. března do 28. dubna. Její název je trochu tajuplný, inspirovaný oratoriem italského skladatele Antonia Caldara.

Ráda bych navázala na naše setkání před Velikonocemi 2008, kdy jsme si povídali o vaší cestě k výtvarnému umění a především o Křížové cestě, kterou jste namaloval pro Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě. Co všechno se ve vašem životě proměnilo?



No, posunul se čas. Děti povyroستly, syn se oženil, přišla na svět vnučka. (Také jsem v gorilách spadl ze žebříku, rozštípl si hlavu, a tak mi našli i jiný problém, který vyoperovali). To jsou ale věci kolem mne. Já, abych byl upřímný, nemám změny moc rád. Ono posunout věci v sobě je asi zcela jiná dimenze a nejsem si jist, zda věc má něco společného s časem. Večer, když končím s prací, jsem nadšený, jak mi to šlo, a ráno jsem celý zděšený, zírám na to, a nemohu pochopit, kdo takovou hrůzu mohl udělat. Tak nevím, co se proměnilo, to soudí Pán.

Mohl byste jmenovat nějaké zajímavé projekty, které k vám připutovaly? Témata, která přinesl čas?

Za těch pár posledních let jsem navrhl a realizoval s kolegy několik architektonicko-výtvarných věcí v Botanické zahradě v Praze Troji, několik kaplí v Litoměřicích, v Sivicích, v Ústí nad Orlicí. Tu poslední možná někdo viděl na Noe, kde jsem se mohl vidět při práci a posoudit, jak jsem neohrabaný a jak je to směšné. Mozaiku, kterou tam sázím, jsem si nazval Srdce plné Lásky. Pravda, je kamenné, ale když jsem tam po pár měsících vešel, seděly na něm dvě dívky, tak třináctileté, a zpívaly...

Bylo pár výstav, některé dost velké, pár veršů. S kolegou Petrem Štěpánem jsme také dělali mozaiku u kostela v Chocni. A pak také, jsem zapomněl, se sdružením Kvadra jsem už po druhé povodni v Zoo pracoval na interiéru pavilonu goril. To jsme interiér prováděli už potřetí.



Proč jste si pro výstavu svých kreseb ve lhoteckém kostele zvolil název Maddalena ai piedi di Cristo?

Otázka proč je vždy trochu dětská a možná ta nejzásadnější. Vlastně

vždy čekám, co se ve mně objeví za téma. Proč zrovna tohle, se ptám i já Pána Boha. Odpověď prosím hledejte v těch kresbách. Asi bych měl dodat, že jsou pracovní a jsou prvním přiblížením k tématu.

Jak dlouho na tématu pracujete?

Celý svůj život.

Přibližuje biblické setkání Ježíše s Marií Magdalskou?

Snad.

Čím k vám ono evangelium promlouvá?

Nevím, možná tím, že komu se mnoho odpouští, mnoho miluje. Je to takové mé přání.

Co všechno můžeme na obrazech vidět?

Magdalénu u nohou Kristových.

Napadá mě, jestli jste zároveň nemyslel na setkání Marie Magdalské s Kristem po jeho zmrtvýchvstání, kdy v něm viděla zahradníka?

To je tajemství. Pán jí pak řekne: „Nedotýkej se mne.“ A Tomášovi: „Vlož sem prst... ruku...“ Nevím, co budu dělat já.

Zdá se mi, že obrazy Máří Magdalény a Krista zůstávají věrné vašemu hledání napětí mezi tělem a duchem. Vidím to správně?

Jak jinak. Otázka je zásadní. Jak na ni odpovědět? Vlastě je to takové mé čmárání kolem. Snad se ve mně něco ke Světlu pohnulo, pokud se pohne i v někom jiném, budu šťastný.

*Za rozhovor děkuje **Jana Šilhavá***

(Zmiňovaný rozhovor vyšel v týdeníku Naše rodina 2008/12–13, přečíst si ho můžete na našem farním webu.)



Pavel Šlegl (*1958) akademický malíř, výtvarník-mozaikář a projektant se narodil v Domažlicích jako nejstarší z pěti dětí. Po studiu na střední průmyslové škole keramické v Karlových Varech pokračoval na Akademii výtvarných umění v Praze. Na studiích se seznamuje s Mikolášem Axmannem, Dušanem Černým, Jiřím Mikeskou, Michalem Šaršem a Petrem Štěpánem, se kterými se spojuje ve skupině s názvem Corpora S. Náměty čerpá z biblických příběhů nebo antické mytologie. Obrazy často staví na kontrastu hmoty a světla. Využívá techniku zvanou enkaustika. S kolegou Petrem Štěpánem (1953) navrhl a vytvořil několik mozaik, největší v kostele San Luca v italské Boloni. Zabývá se i architekturou, například se sdružením Kvadra spoluvytvářel výtvarnou podobu pavilonů goril, žiraf, papoušků a tučňáků v pražské Zoo. Známým dílem je Křížová cesta pro komunitní centrum Matky Terezy v Praze na Jižním Městě. Pro komunitní centrum namaloval také obraz Brána nebes. Svá díla vystavuje samostatně nebo se skupinou Corpora S od roku 1988 v galeriích v ČR i v některých zemích Evropy. S manželkou Marií oslavili vloni třicet let, mají tři děti.